

65.

Vyhláška ministra národní obrany
ze dne 8. dubna 1935

o novém znění vojenského kárného zákona.

Ministr národní obrany podle čl. III zákona ze dne 4. dubna 1935, č. 64 Sb. z. a n., jímž se mění některá ustanovení zákona o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním, vyhláší v příloze plné znění zákona ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb. z. a n., o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním, jak vyplývá ze změn, provedených zákonem ze dne 8. dubna 1927, č. 55 Sb. z. a n., zákonem ze dne 24. června 1926, č. 103 Sb. z. a n., a zákonem č. 64/1935 Sb. z. a n.

Bradáč v. r.

Příloha vyhlášky č. 65/1935 Sb. z. a n.

Zákon ze dne 4. července 1923,
č. 154 Sb. z. a n.,

o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním v úpravě provedené pozdějšími zákony.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

ČÁST I.

Vojenské kázeňské právo.

§ 1.

Vojenská kázeňská pravomoc a její účel.

(1) K zachování kázně trestají vojenští představení podřízené pro jednání a opominutí, jež jsou dále uvedena.

(2) Tato pravomoc se nazývá vojenskou kázeňskou pravomocí.

§ 2.

Věcný rozsah vojenské kázeňské pravomoci.

Jednání a opominutí, na něž se vztahuje vojenská kázeňská pravomoc, jsou:

a) jednání a opominutí, která se přičítají vojenským služebním předpisům nebo jiným všeobecným či zvláštním nařízením, pokud jich stíhání nenáleží podle zákonných předpisů soudům;

b) jednání a opominutí, jichž stíhání jinak přísluší politickým (policejním) úřadům (administrativním policejním vrchnostem), není-li v zákoně výslovně stanoveno, že trestní pravomoci těchto úřadů (vrchností) podléhají i osoby podrobené vojenské kázeňské pravomoci;

c) jednání a opominutí, jež tvoří skutkovou podstatu vojenského přečinu, má-li vojenský představený, jemuž přísluší kázeňská pravomoc, kázeňské potrestání za dostatečné.

§ 3.

Osobní rozsah vojenské kázeňské pravomoci.

(1) Vojenské kázeňské pravomoci jsou podřízeny:

a) všechny osoby, podléhající vojenské trestní soudní pravomoci (příslušníci četnictva jen tehdy, konají-li službu v branné moci aneb jsou-li ve vyšetřovací [zajišťovací] neb trestní vazbě ve vojenských trestních ústavech); pokud některé osoby podléhají vojenské trestní soudní pravomoci jen pro porušení určitých povinností, jsou vojenské kázeňské pravomoci podřízeny jen v tomto směru;

b) odvedení pro nešetření předpisů branného zákona o hlášení při odchodu do prezenční služby nebo k vojenskému výcviku;

c) vojenské osoby mimo činnou službu, počítají v to i vojenské osoby ve výslužbě:

aa) pro jednání a opominutí uvedená v § 2, písm. a), jichž se dopustily ve vojenském stejnokroji;

bb) pro nešetření předpisů o úschově, odezdání a utajení vojenských důvěrných pomůcek, které služebně převzaly jako vojenské osoby, nebo kterých i jinak nabyly;

d) vojenští gážísté mimo činnou službu, počítají v to i vojenské osoby ve výslužbě:

aa) pro jednání a opominutí uvedená v § 2, písm. a), jichž se dopustili v písemném styku s vojenskými velitelskými nebo úřady;

bb) pro nešetření povinností uvedených v § 19, odst. 6 a § 21, odst. 4.

(2) Je-li základem vojenské kázeňské pravomoci určitý poměr, v němž jest osoba jí

podrobená, přísluší do této pravomoci jen taková jednání a opominutí, jež se stala za tohoto poměru. Ukončí-li se poměr, na němž se zakládá vojenská kázeňská pravomoc, přestane tato pravomoc pouze stran jednání a opominutí uvedených v § 2, písm. b) a c), a to:

a) v případě § 2, písm. b), nebyl-li poklesek před ukončením poměru kázeňsky pravoplatně vyřízen;

b) v případě § 2, písm. c) tím okamžikem, jakmile se skončí pro tyto činy vojenská trestní soudní pravomoc.

§ 4.

Druhy kázeňských trestů.

(1) Jako kázeňské tresty jsou přípustny důtky, pořádkové tresty, pokuty, tresty na svobodě a odnětí hodnosti.

(2) Důtky se udělují ústně (beze svědků nebo v přítomnosti druhých), anebo písemně.

(3) Pořádkové tresty záleží v omezení určitých výhod (oprávnění), příslušejících trestanému (dovolené, vycházky z kasáren, dovolené přes večerku), nebo v uložení prací nebo služeb mimo pořad.

(4) V jednotlivém případě nesmí pokuta převyšovati částku 500 Kč. Pokuty plynou do státní pokladny a mohou býti vymáhány administrativními srážkami se služebních platů (mzdy), které potrestanému přísluší z pokladny státu nebo státního podniku, anebo politickou exekucí. Je-li pokuta nedobytná nebo byla-li by jejím vydobytím ohrožena výživa potrestaného a jeho rodiny, může kázeňský představený, který ji uložil, změnit ji v jiný kázeňský trest.

(5) Tresty na svobodě se vykonávají buď v příbytku (ubytovací místnosti) potrestaného (domácí vězení) nebo ve vězeňské místnosti (vězení); v tomto případě pak buď jako vězení společné nebo jako samovazba. Trest na svobodě nesmí se odpykávati v soudní věznicí nebo trestnici; nesmí trvati déle než 21 dnů a, vykonávali se společně, déle než 30 dnů.

(6) Odnětí hodnosti je přípustné jen u poddůstojníků, a to po výstražném protokolu, jestliže se poddůstojník v určené lhůtě nepolepšil.

(7) V poli mohou všichni představení, jimž je svěřena kázeňská pravomoc, ukládati tresty na svobodě ve dvojnásobné výměře ji-

nak přípustné; poddůstojníky lze tu zbaviti hodnosti bez výstražného protokolu.

§ 5.

Představení, jimž přísluší vojenská kázeňská pravomoc.

(1) Vojenská kázeňská pravomoc přísluší představeným oproti podřízeným.

(2) Právo to souvisí s funkcí, nikoli s hodností, a stejně jako funkce přechází na námeštka nebo zástupce.

(3) Výpočet představených, kterým přísluší vojenská kázeňská pravomoc, obsahují služební předpisy uvedené v § 11; v nich je též uvedeno, kterým představeným náleží tato pravomoc jen v omezené míře. Úplná vojenská kázeňská pravomoc přísluší zpravidla jen velitelům vojskových těles a útvarů jim na roveň postavených, jakož i představeným vyšším. Nižším představeným nežli velitelům rot a jiných částí rotám na roveň postavených přísluší vojenská kázeňská pravomoc jen, když jsou odloučení (detachováni).

§ 6.

Jak se ukládají a vykonávají kázeňské tresty; odklad výkonu.

(1) Kázeňský trest lze uložit jen po náležité rozvaze, když byl případ řádně vyšetřen a obviněný vyslechnut; obvinění, kteří nejsou v činné službě vojenské, buďte vyslechnuti prostřednictvím vojenských nebo politických (policejních) úřadů (administrativních [policejních] vrchností), v jejich obvodu se zdržují; jest zakázáno činiti nátlak na obviněného nebo jiné osoby, aby bylo vynuceno přiznání neb jiné údaje.

(2) Trest nesmí býti projevem osobního nepřátelství anebo chvilkové nálady. Při každém výměru trestu musí míti představený zření k dosavadnímu chování podřízeného, stupni jeho vzdělání, předvídanému účinku trestu, povaze skutku a zájmu jím ohroženého, jakož i k jiným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.

(3) Za zvláštních polehčujících okolností, které dávají naději, že se vinník, který dosud nebyl trestán, polepší i bez odpykání trestu, může trestající nebo vyšší představený, nebrání-li tomu potřeba zachovati kázeň, výkon trestu odložit na dobu, kterou určí, s tím

účinkem, že se trest, jestliže se provinilec po stanovenou dobu řádně chová, úplně promine. Jestliže se osoba, jíž byl odklad trestu povolen, v určené lhůtě znova proviní, nařídí se výkon odloženého trestu a k němu se připojí trest za nové provinění.

(4) Představený, který uložil trest, jest oprávněn, má-li k tomu důležité důvody, trest zcela nebo částečně prominouti; totéž právo přísluší každému vyššímu představenému. Zjistí-li vyšší představený, že uložený kázeňský trest byl nepřipustný nebo nepřiměřený, anebo že trestající nebyl oprávněn jej uvaliti, může trest pozměnit nebo zrušiti.

§ 7.

Stížnost do kázeňských trestů.

(1) Ten, komu byl uložen kázeňský trest, má právo stěžovati si do potrestání buď ihned při oznámení trestu aneb nejpozději do tří příštích dnů u představeného, jenž trest uložil; stížnost musí sám přednésti a odůvodniti. Na právo stížnosti buď potrestaný upozorněn vždy tím představeným, který mu trest oznamuje.

(2) Podáním stížnosti do trestu neodkládá se jeho výkon; představený, který uložil trest, jakož i představený, který je povolán rozhodnouti o stížnosti, může však povolit, aby výkon trestu byl odložen až do vyřízení stížnosti; to učiní zejména tehdy, když lze očekávati, že stížnost bude míti výsledek.

(3) O stížnosti rozhoduje přímý představený toho, který uložil trest. Před rozhodnutím vyšetří řádně předmět stížnosti, vyslechne neb dá vyslechnouti stěžovatele a je-li toho zapotřebí, vyslechne nebo dá vyslechnouti i jiné osoby a vyžádá si vyjádření představeného, který trest uložil; od výsledku stěžovatelova lze upustiti jen tehdy, míní-li představený, jenž má o stížnosti rozhodovati, stížnosti vyhověti. Rozhodnutí o stížnosti oznámí se jak stěžovateli tak i tomu, kdo uložil trest.

(4) Proti rozhodnutí o stížnosti lze si do tří dnů opět stěžovati, a to potud, pokud o stížnosti důstojníka nerozhodne zemský vojenský velitel, o stížnosti gážisty mimo služební třídy velitel divise a o stížnostech ostatních osob velitel vojskového tělesa (útvary na roveň postaveného). Uložil-li trest sám zemský vojenský velitel (u důstojníka), velitel divise (u gážisty mimo služební třídy), velitel vojskového tělesa, po případě útvaru na roveň postaveného (v ostatních případech), anebo

nepodléhá-li představený, který trest uložil, těmto velitelům, rozhoduje o stížnosti s konečnou platností přímý představený toho, který trest uložil.

(5) O stížnostech budiž rozhodováno se vším urychlením. Nebylo-li o stížnosti rozhodnuto do čtyř neděl, jest ten, kdo si stěžoval, oprávněn podati písemnou stížnost přímo k představenému, jemuž přísluší o stížnosti rozhodovati; nemá-li ten, kdo má o stížnosti rozhodovati, služební sídlo v témž místě, jako představený, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, lze podati uvedenou písemnou stížnost přímo k vyššímu představenému teprve, když uplynulo šest neděl, aniž by bylo o stížnosti rozhodnuto.

(6) Zmešká-li potrestaný lhůtu k podání stížnosti, může žádati za navrácení k předešlému stavu, prokáže-li, že nemohl zachovati lhůtu pro nezaviněnou, nepřekonatelnou a nepředvídanou překážku. Žádost tato musí býti podána do tří dnů poté, co překážka přestala, u představeného, který trest uložil; se žádostí musí býti podána stížnost proti trestu. O žádosti za navrácení k předešlému stavu rozhoduje přímý představený toho, jenž trest uložil, s konečnou platností.

(7) Do vojenských kázeňských rozhodnutí (nálezů) nelze si stěžovati k nejvyššímu správnímu soudu.

§ 8.

Obnova řízení kázeňského.

(1) Vyjdou-li po kázeňském potrestání na jevo okolnosti, které, kdyby byly bývaly trestajícímu představenému známy, byly by mohly způsobiti buď mírnější potrestání nebo beztrestnost, má potrestaný právo do dvou roků po odpykání trestu oznámiti je služebním postupem představenému, který trest uložil, po případě jeho nástupci ve velitelství (úradě).

(2) Tento představený provede šetření, které shledá nutným, a předloží věc svému přímému představenému, aby rozhodl, má-li zůstat kázeňský trest v platnosti, či má-li býti zmírněn nebo vůbec zrušen. Do rozhodnutí tohoto vyššího představeného není stížnosti.

§ 9.

Promlčení.

(1) Trestnost jednání a opominutí uvedených v § 2, písm. a) a b) promlčuje se uply-

nutím tří měsíců od doby, kdy byl poklesek dokonán. O promlčení přečinů uvedených v § 2, písm. c) platí příslušná ustanovení vojenského trestního zákona ze dne 15. ledna 1855, č. 19 ř. z., se změnami, jež uvádí odstavec 2.

(2) Promlčení se přerušuje:

a) zahájením potřebných kroků ke kázeňskému potrestání;

b) opatřením podle § 138 vojenského trestního zákona č. 19/1855 ř. z. a § 493 zákona ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z., a zák. čl. XXXIII/1912, jestliže činy uvedené v § 2 byly pojaty do vojenského trestního soudního řízení.

§ 10.

Trest na nepředložení stížnosti.

Představený, který v úmyslu, aby potlačil stížnost podřízeného, podanou do kázeňského trestu, zadrží neb odstraní tuto stížnost, trestá se, není-li čin přísněji trestný, za přečin vězením do tří měsíců, a za zvláště přitěžujících okolností až do šesti měsíců.

§ 11.

Ostatní ustanovení o vojenském kázeňském právu.

(1) Ostatní podrobnosti vojenského kázeňského práva upravují v mezích zákonných služební předpisy.

(2) Ustanovení §§ 4 až 8 netýkají se kázeňského práva nad vyšetřovacími (zajišťovacími) vězni a trestanci ve vojenských trestních ústavech; o tom mají potřebná ustanovení vězeňské předpisy.

ČÁST II.

Vojenské kárné právo.

§ 12.

Účel řízení před kárnými výbory a jeho poměr k trestnímu řízení soudnímu.

(1) Účelem řízení před kárnými výbory jest vyšetřovati a posuzovati poklesky vojenských gážistů v činné službě i mimo činnou službu (počítajíc v to i vojenské gážisty ve výslužbě), jimiž bylo poškozeno neb ohroženo dobré jméno vojska, a to i tehdy, jde-li o poškození neb ohrožení dobrého jména vojska,

způsobené některým z jednání a opominutí uvedených v § 2 nebo některým z trestných činů, které stíhají přísluší podle zákonných předpisů soudu.

(2) Zda vojenský gážista poškodil neb ohrozil dobré jméno vojska trestným činem, jehož stíhání náleží podle zákonných předpisů soudu, to posouditi přísluší kárnému výboru teprve po pravoplatném ukončení trestního řízení soudního, nejde-li o případy uvedené v § 2, písm. c). Potrestání neb osvobození pro trestný čin v řízení soudním nevylučuje řízení před kárným výborem. Bylo-li trestní řízení soudní zavedeno teprve po zahájení řízení před kárným výborem, přeruší se řízení před tímto výborem až do ukončení trestního řízení soudního.

(3) Trestní soudy jsou povinny oznamovati případy trestních řízení zavedených proti vojenským gážistům po jich pravoplatném skončení představenému, jemuž přísluší naříditi zavedení řízení před kárným výborem, k rozhodnutí, má-li býti řízení před kárným výborem zavedeno.

(4) Proti vojenskému gážistovi, který jest členem Národního shromáždění, může býti řízení před kárným výborem zavedeno jen se souhlasem příslušné sněmovny. Odepře-li sněmovna souhlas, jest stíhání navždy vyloučeno.

§ 13.

Rozdělení kárných výborů a jich složení.

(1) Kárné výbory pro vojenské gážisty mimo služební třídy (rotmistry, štábní rotmistry a praporčíky), pak pro nižší důstojníky (podporučíky, poručíky, nadporučíky a kapitány) zřizují se u velitelství divisi, kárné výbory pro vyšší důstojníky (štábní kapitány, majory, podplukovníky a plukovníky) u zemských vojenských velitelství a kárné výbory pro generály u ministerstva národní obrany. Za války může ministerstvo národní obrany zříditi kárné výbory i u jiných velitelství.

(2) Tyto kárné výbory I. stolice jsou složeny ze stálého předsedy a čtyř členů. Předsedu ustanovuje velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen, z generálů zbraní a podle potřeby též z důstojníků zbraní nižší hodnosti, jsou-li veliteli aspoň vojskového tělesa (útvary na roveň postaveného); členy vybírá pro každý případ zvláště velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen, ze způsobilých vojenských gážistů svého obvodu a co možná ze sídla kárného výboru, podle

pořadu, který stanoví nařízení, a to tak, aby, pokud je to možno, byl jeden ze členů práva znaly. Kárný výbor v tomto složení schází se však pouze k závěrečnému projednání věci (§ 21); má-li se kárný výbor usnášeti o návrzích a opatřeních mimo závěrečné projednání, děje se tak v přítomnosti předsedy a členů ustanovených velitelstvím (úřadem), u něhož jest kárný výbor zřízen, z vojenských gážístů posádky, v jejímž sídle kárný výbor jest.

(3) Kromě uvedených kárných výborů I. stolice zřizuje se odvolací kárný výbor u ministerstva národní obrany, který funguje v instanci druhé a konečné. Tento kárný výbor jest složen rovněž z předsedy a čtyř členů, z nichž jeden musí býti důstojníkem justiční služby. Předseda i členové odvolacího kárného výboru jsou stálí a ustanovuje je ministerstvo národní obrany.

(4) Poklesky vojenských gážístů-legionářů, spáchané před jejich návratem do vlasti, posuzuje po dobu trvání kanceláře československých legií v I. stolici legionářský kárný výbor, zřízený u ministerstva národní obrany. O složení tohoto výboru platí ustanovení předchozích odstavců. Členy odvolacího kárného výboru v tomto případě ustanovuje ministr národní obrany z příslušníků bývalého československého zahraničního vojska.

(5) O vyloučení a zamítnutí předsedy a členů kárných výborů pro závěrečné projednání ustanovených platí obdobně ustanovení hlavy VII zákona č. 131/1912 ř. z. a zák. čl. XXXIII/1912.

(6) Náhradníky předsedů a stálých členů kárných výborů ustanovuje velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen; jako náhradníci ostatních členů kárného výboru nastupují vojenští gážísté posádky, v níž jest kárný výbor zřízen, podle pořadu, jež stanoví nařízení.

(7) Předseda a členové kárných výborů jsou ve výkonu svého úřadu samostatní a neodvislí.

§ 14.

Příslušnost kárných výborů.

(1) Příslušnost kárných výborů I. stolice se vztahuje:

a) na všechny vojenské gážísty v činné službě, kteří v době, kdy se má zavést řízení před kárným výborem, konají službu trvale

aneb dočasně (služební přidělení) v oblasti velitelství, u něhož jest kárný výbor zřízen;

b) na všechny vojenské gážísty mimo činnou službu (počítajíc v to i gážísty ve výslužbě), kteří mají nebo naposledy měli stále bydliště v oblasti velitelství, u něhož jest kárný výbor zřízen.

(2) Pro vojenské gážísty, mající služební přidělení mimo oblast republiky, příslušný jest kárný výbor, jež určí od případu k případu ministerstvo národní obrany.

(3) Osobními změnami, nastalými po zahájení řízení před kárným výborem, nemění se příslušnost kárného výboru.

(4) Ministerstvo národní obrany může z důvodu vojenské služby, je-li nebezpečí podjatosti kárného výboru a z jiných důležitých příčin určit k projednání kárný výbor, jenž není příslušný.

(5) Je-li v téže věci obviněno několik vojenských gážístů, příslušejících před různé kárné výbory, rozhodne představený, nařizující proti nim zavedení nebo rozšíření kárného řízení (§ 15, odst. 3), který kárný výbor má věc společně projednati.

(6) Dopustil-li se vojenský gážísta několika poklesků, o nichž nebylo ještě konečně rozhodnuto, jest všechny projednati společně u téhož kárného výboru, a to u toho, který ostatní předstihl.

§ 15.

Jak se zavádí řízení před kárnými výbory; prozatímní zproštění služby; zvýšení služného a povýšení.

(1) Řízení před kárným výborem se zavádí:

a) na rozkaz ministra národní obrany: proti generálům, pak proti vojenským gážístům nižších hodností, kteří jsou přiděleni službou ministerstvu národní obrany, nebo mají služební přidělení v cizině, a konečně proti vojenským gážístům nižších hodností, přiděleným službou takovému útvaru, jenž žádnému zemskému vojenskému velitelství nepodléhá;

b) na rozkaz ministra národní obrany po slyšení přednosty kanceláře československých legií: proti vojenským gážístům-legionářům, pro poklesky uvedené v § 13, odst. 4;

c) na rozkaz příslušného zemského vojenského velitele: proti vyšším důstojníkům

(štábním kapitánům, majorům, podplukovníkům a plukovníkům) vyjma případy uvedené za písm. a) a b), pak proti vojenským gážistům nižších hodností, přiděleným službou zemskému vojenskému velitelství, konečně proti vojenským gážistům nižších hodností, kteří jsou službou přiděleni útvarům, podléhajícím sice zemskému vojenskému velitelství, ale nepodléhajícím žádnému velitelství divise;

d) na rozkaz příslušného velitele divise: proti ostatním vojenským gážistům.

(2) Příslušným podle předchozího odstavce jest velitel, jemuž dotčený vojenský gážista v činné službě služebně podléhá, nebo v jehož oblasti má, po případě měl naposledy vojenský gážista mimo činnou službu stálé bydliště. Byli k projednání některé věci podle ustanovení § 14, odst. 4 určen kárný výbor, který není v obvodu příslušného představeného, přecházejí práva příslušného představeného na velitele (zemského vojenského velitele nebo velitele divise) místně příslušného podle sídla kárného výboru, který byl určen k projednání. Rozkaz nepřislušného představeného nečiní řízení před kárným výborem neplatným, vyslovil-li příslušný představený dodatečně svůj souhlas.

(3) Je-li v téže věci obviněno několik vojenských gážistů a jsou-li představení, kteří by byli k vydání rozkazu na zavedení kárného řízení podle předcházejícího ustanovení příslušní, různí, zavede se kárné řízení, po případě se rozšíří řízení již zavedené, na rozkaz zemského vojenského velitele, po případě ministra národní obrany (§ 14, odst. 5). Vzejde-li za kárného řízení podezření, že se obviněný vojenský gážista dopustil ještě jiného poklesku (§ 14, odst. 6), jest příslušným představeným ten velitel, na jehož rozkaz řízení před kárným výborem bylo již zavedeno.

(4) V případech, uvedených v odstavci 1, písm. c) a d), může ministr národní obrany příslušnému veliteli uložit, aby řízení před kárným výborem nařídil.

(5) Řízení před kárným výborem nebud' zavedeno aneb zavedené bud' zastaveno, jestliže prezident republiky tak nařídí.

(6) Vyžaduje-li to služební zájem, může představený, který nařídil zavedení řízení před kárným výborem, obviněného zprostiti výkonu služby.

(7) Vojenští gážisté, proti nimž bylo zavedeno řízení před kárným výborem, nemohou býti povýšeni, ani jim nemůže býti služně

zvýšeno, dokud není toto řízení pravoplatně skončeno. Neskončilo-li řízení zastavením neb zproštěním obviněného, stanoví konečné usnesení kárného výboru, zda a která doba od zavedení řízení až do konečného usnesení se pro zvýšení služného nezapočítává.

(8) Příslušní představení mohou věc jednoho neb několika obviněných vyloučiti a naříditi oddělené projednání, jeví-li se vhodným k tomu účelu, aby se řízení neprodlužovalo neb neztěžovalo; z téhož důvodu mohou vyloučiti z dalšího projednávání poklesky, které nemají pro výměr trestu podstatné důležitosti. Pro případy takto vyloučené zůstává příslušným představeným ten, který vyloučení věci nařídil.

§ 16.

K á r n ý ž a l o b c e.

(1) Rozkaz k stíhání zastupuje v řízení před kárným výborem I. stolice kárný žalobce, jehož ustanovuje velitelství (úřad), při němž jest kárný výbor zřízen.

(2) Pro řízení před odvolacím kárným výborem ustanovuje ministerstvo národní obrany odvolacího kárného žalobce.

(3) Úkolem kárného žalobce jest, vhodnými návrhy přispívat k tomu, aby bylo účelu řízení uvedeného v § 12, odst. 1 dosaženo.

(4) Kárný výbor jest povinen před každým usnesením neb opatřením, jež učiní, slyšeti kárného žalobce, aby tento mohl hájiti zájmy jemu svěřené, a to i tehdy, není-li to v zákoně výslovně stanoveno.

§ 17.

Z p r a v o d a j a v y š e t ř o v á n í.

(1) Předseda kárného výboru I. stolice ustanovuje vhodného zpravodaje, jemuž přísluší provésti vyšetřování. Zpravodaj jest přítomen též závěrečnému projednání a podává kárnému výboru vysvětlení, kde toho třeba, obzvláště pak o vyšetřování, jež prováděl; porad kárného výboru se zpravodaj zúčastní bez poradního hlasu.

(2) Povinností zpravodaje při vyšetřování jest, vypátrati z moci úřední všechny okolnosti a vyčerpati všechny průvodní prostředky, potřebné k úplnému objasnění věci a dáti obviněnému příležitost, aby se vyjádřil o jednotlivých bodech obvinění; odepře-li obviněný součinnost, nezadrží to řízení. Svědky a znalce vyslýchá zpravodaj bez přísahy.

(3) Kárný žalobce i obviněný mají právo navrhnouti, aby vyšetřování bylo doplněno. Má-li zpravodaj pochybnosti o tom, mělo-li by se těmto návrhům vyhověti, vyžádá si o tom rozhodnutí kárného výboru.

(4) Zpravodaj může požadovati součinnost všech vojenských velitelství (úřadů, kárných výborů). Dále může požádati o součinnost též politické (státní policejní) úřady (administrativní [policejní] vrchnosti). Tak stane se zejména, když svědkové nebo znalci, kteří nejsou vojenskými osobami v činné službě, bydlí mimo politický okres, v němž jest sídlo kárného výboru, nebo nevyhoví předvolání zpravodaje, nebo bez zákonitých důvodů odpírají vypovídati. Dožádané úřady řídí se při tom předpisy, které u nich platí pro obeslání a výslech.

(5) Je-li k zjištění pravdy nezbytným přísežný výslech svědků a znalců, může se kárný výbor usnésti, aby byl za takový výslech požádán příslušný brigádní soud neb okresní soud s trestní pravomocí.

(6) Pro výslech svědků a znalců, jakož i pro jejich poplatky platí obdobně předpisy platného trestního soudního řádu.

(7) Po skončeném vyšetřování zašle zpravodaj spisy kárnému žalobci, jenž k nim připojí svoje návrhy; o těchto návrzích radí se kárný výbor v neveřejné poradě. Dojde-li kárný výbor k názoru, že obviněný nepoškodil ani neohrozil dobré jméno vojska, a že by se mělo proto řízení zastaviti, usnese se na tom [§ 22, odst. 1, písm. a)]; jinak odkáže věc k závěrečnému projednání a stanoví, zda a kteří svědkové a znalci mají býti k závěrečnému projednání předvoláni, po případě jaká jiná další přípravná opatření mají býti pro toto projednání učiněna.

§ 18.

Řízení při pochybnostech o duševním stavu.

(1) Vzejdou-li pochybnosti o tom, zda byl obviněný v době, kdy se dopustil poklesku, při zdravém rozumu, vyšetří se jeho duševní stav. Za tím účelem vyslechnou se osoby, které mohou podati vysvětlení, po případě vyžádají se potřebné úřední a služební zprávy a duševní stav se přezkoumá dvěma lékaři.

(2) Není-li možno vyšetřiti a posouditi duševní stav obviněného bez pozorování ve vojenském neb jiném veřejném léčebném ústavě,

požádá kárný výbor příslušný trestní soud za provedení tohoto důkazu.

(3) Podobně, jak jest uvedeno v předchozích dvou odstavcích, jest postupovati tam, kde sice není pochybnosti o přičetnosti obviněného v době spáchaného poklesku, avšak jest pochybnost, zda jest obviněný při zdravém rozumu v době, kdy se koná řízení před kárným výborem.

(4) Zjistí-li se, že obviněný vskutku trpí duševní chorobou, zajistí kárný výbor, je-li toho potřeba, průvodní prostředky a usnese se, aby řízení bylo přerušeno, dokud se obviněný neuzdraví. Zjistí-li se, že obviněný trpěl v době spáchaní poklesku duševní poruchou, pro niž mu nelze poklesek přičítati, usnese se kárný výbor, aby řízení bylo zastaveno. Usnesení tato přísluší potvrzovati vojenskému představenému, jenž nařídil, aby řízení před kárným výborem bylo zavedeno.

§ 19.

Obhájce.

(1) Obviněný má právo, přibrati si, a to již za vyšetřování, obhájce z vojenských gážístů nebo z obhájců ve věcech trestních. Je-li obhájce, obviněným přibráný, vojenským gážístou v činné službě, potřebuje ku převzetí obhajoby svolení představeného velitelství (úřadu); svolení toto může však býti odepřeno jen, je-li obhájce ve službě nepostradatelný.

(2) Na žádost a v případech § 21, odst. 2 bez žádosti budiž obviněnému pro závěrečné projednání určen velitelstvím (úřadem), u něhož jest kárný výbor zřízen, obhájce z vojenských gážístů v činné službě v sídle kárného výboru, a to, není-li vojenský gážísta, jenž má býti určen obhájcem, služebně podřízen onomu velitelství, se souhlasem příslušného vojenského představeného; obhájce takto určený musí obhajobu převzít.

(3) Nařízení stanoví, kdo nemůže býti obhájcem v řízení před kárnými výbory.

(4) Obhájce jest oprávněn podle svého svědomí a v mezích zákonných uvést vše, co má v zájmu obviněného za potřebné a použití všech přípustných obhajovacích prostředků.

(5) Obhájcům z vojenských gážístů v činné službě nepřisluší odměna za obhajování; o náhradě cestovních nákladů určených obhájci platí příslušné předpisy.

(6) Po skončeném vyšetřování přísluší jak obviněnému tak i jeho obhájci (právnímu zá-

stupci) právo nahlížeti do spisů (vyjma zápisy o poradách a hlasováních) a činiti z nich výpisky; předtím lze povoliti obviněnému ne jeho obhájci nahlédnouti do spisů, pokud to lze uvést v soulad s účelem řízení. Obsah těchto spisů sdělovati s veřejností jest zakázáno.

§ 20.

Přípravy pro závěrečné projednání.

(1) Den závěrečného projednání stanoví předseda kárného výboru tak, aby předvolání mohlo býti obviněnému dodáno nejpozději osmého dne před závěrečným projednáním.

(2) Zpravodaj nato předvolá k tomuto projednání obviněného a oznámí mu při tom jména členů kárného výboru, jakož i jednotlivá obvinění, o nichž se bude jednati při závěrečném projednávání; kromě toho vyrozumí zpravodaj o závěrečném projednání obhájce a předvolá svědky a znalce, po případě opatří pro závěrečné projednání vše, na čem se kárný výbor usnesl.

§ 21.

Závěrečné projednání.

(1) Na začátku závěrečného projednání učiní svoje návrhy kárný žalobce. Nato vyslechne se obviněný, je-li přítomen, pak svědci a znalci, kteří byli předvoláni, a přečtou se, pokud je toho zapotřebí, zápisy sepsané za vyšetřování a ostatní důležité listiny. Obviněný (obhájce) i kárný žalobce mají právo, vysloviti se o jednotlivých průvodních prostředcích a navrhnouti, aby svědkům a znalcům byly dány otázky potřebné k objasnění věci. Po skončeném řízení průvodním udělí se slovo kárnému žalobci, pak obviněnému a obhájci. Poslední slovo musí býti uděleno vždy obviněnému.

(2) Závěrečné projednání provede se v nepřítomnosti obviněného, jestliže se neodůvodněně k projednání nedostaví, ač byl řádně obvolán, nebo před skončením projednání se vzdálí, anebo je pro neslušné a nedůstojné chování z místnosti vykázán, neb jestliže svojí vinou způsobí, že mu předvolání nemůže býti doručeno, anebo nedostaví-li se proto, že si odpývá trest na svobodě. V případech těchto — vyjma vzdálení se nebo vykázání z místnosti před skončením projednání — buď obviněnému pro závěrečné projednání určen podle § 19, odst. 2 obhájce, nepřibrál-li si obviněný obhájce sám.

(3) Řízení před kárným výborem jest neve-

řejné; obviněnému však přísluší právo, přibrati k závěrečnému projednání tři důvěrníky z vojenských gázistů.

(4) Všechny osoby, jež jsou při závěrečném projednání přítomny, jsou povinny chovati v tajnosti vše, o čem se při jednání dozvědí; uveřejnění konečného usnesení kárného výboru může se však státi se svolením ministerstva národní obrany.

(5) Kárný výbor má průvodní prostředky co do jejich věrohodnosti a průvodní moci jak jednotlivě, tak i ve věcné jejich vzájemné souvislosti pečlivě a svědomitě zkoumati a usnáší se podle volného uvážení po skončení závěrečného projednání v neveřejné poradě většinou hlasů; tříští-li se hlasy ve více než dvě různá mínění, takže žádné z nich nemá absolutní většiny, připočítávají se hlasy nejnepříznivější pro obviněného k hlasům postupně příznivějším tak dlouho, až se dosáhne absolutní většiny.

(6) O závěrečném projednání budiž zpravodajem sepsán zápis, jenž musí obsahovati jména přítomných a vylíčení průběhu jednání ve všech podstatných bodech. O poradách a hlasování sepsán budiž zvláštní zápis.

§ 22.

Konečné usnesení kárných výborů.

(1) Konečné usnesení kárného výboru zní:

a) že se řízení zastavuje, dojde-li kárný výbor již na základě provedeného vyšetřování k přesvědčení, že obviněný nepoškodil ani neohrozil dobré jméno vojska (§ 17, odst. 7), anebo že mu nelze poklesek přičítati (§ 18, odst. 4);

b) že se obviněný zprošťuje, nabude-li kárný výbor teprve na základě závěrečného projednání přesvědčení, že obviněný nepoškodil ani neohrozil dobré jméno vojska, anebo že mu nelze poklesek přičítati;

c) že jest obviněný vinen, dospěje-li kárný výbor na základě provedeného řízení k přesvědčení, že obviněný poškodil anebo ohrozil dobré jméno vojska. V tom případě se usnese kárný výbor:

aa) na některém z trestů uvedených v § 23; byl-li vojenský gázista v řízení před kárným výborem již pro některý poklesek potrestán, má kárný výbor při výměře trestu za jiný poklesek, spáchaný před uvedeným potrestáním, přihlížeti k trestu uloženému za poklesek, pro

kteřý byl již dotčený vojenský gážista potrestán;

bb) o tom, zda a která doba řízení před kárným výborem se pro zvýšení služného nezapočítává.

(2) Kárný výbor činí konečné usnesení v ne veřejné poradě. V případech odstavce 1, písm. b) a c) koná se tato porada po skončeném závěrečném projednání, a předseda usnesení ihned prohlásí. Zní-li konečné usnesení, že se obviněný zprošťuje, upozorní předseda, že usnesení toto stane se pravoplatným, bude-li potvrzeno vojenským představeným podle odstavce 4; zní-li konečné usnesení, že jest obviněný vinen, poučí předseda obviněného o jeho právu odvolacím a poznamená, že konečné usnesení stane se pravoplatným, nebude-li ve lhůtě stanovené v § 24 podáno odvolání a bude-li konečné usnesení vojenským představeným podle odstavce 4 potvrzeno.

(3) Konečné usnesení, že jest obviněný vinen, budiž obviněnému (obhájci), a je-li obviněný nezletilý, též jeho zákonnému zástupci, dodáno i s důvody rozhodovacími do osmi dní po vyhlášení; konečné usnesení, že se řízení zastavuje, nebo že se obviněný zprošťuje, budiž obviněnému (obhájci) dodáno teprve, až dojde potvrzení podle následujícího odstavce.

(4) Konečné usnesení, že se řízení zastavuje, nebo že se obviněný zprošťuje, budiž do čtrnácti dnů předloženo k potvrzení představenému, který nařídil řízení před kárným výborem, po případě, který nařídil jeho rozšíření. Potvrdí-li představený toto usnesení, může zaříditi podle potřeby další za účelem kázeňského potrestání podle části I tohoto zákona. Konečné usnesení, že je obviněný vinen, předloží se, nepodá-li obviněný (obhájce) ve lhůtě stanovené v § 24 odvolání, po uplynutí této lhůty k potvrzení:

a) byl-li uložen některý z trestů, uvedených v § 23, odst. 1, písm. a), odst. 2, písm. a) a odst. 4, písm. a) představenému, který nařídil řízení před kárným výborem, po případě který nařídil jeho rozšíření,

b) byl-li uložen některý z trestů uvedených v § 23, odst. 1, písm. b) až g), odst. 2, písm. b) až d), odst. 4, písm. b) až d) ministru národní obrany.

(5) Dnem potvrzení stávají se konečná usnesení pravoplatnými.

(6) Nebylo-li konečné usnesení kárného výboru, že se obviněný zprošťuje nebo že jest vinen, potvrzeno podle ustanovení odstavce 4,

nebo podá-li obviněný proti konečnému usnesení, jímž byl uznán vinným, v stanovené lhůtě odvolání, předloží se spisy k projednání odvolacímu kárnému výboru u ministerstva národní obrany; nebylo-li potvrzeno konečné usnesení, že se řízení zastavuje, odkáže kárný výbor věc k závěrečnému projednání.

(7) Zda se konečné usnesení kárného výboru potvrzuje nebo nepotvrzuje, o tom má představený uvedený v odstavci 4 rozhodnouti do osmi dnů poté, co mu bylo konečné usnesení předloženo k potvrzení.

§ 23.

Tresty, jež lze uložit i na základě řízení před kárnými výbory.

(1) Tresty u vojenských gážistů z povolání mohou býti:

- a) písemná výstraha;
- b) písemná výstraha s vyloučením zvýšení služného;
- c) písemná výstraha se zmenšením služebního platu;
- d) propuštění z činné služby se zaopatřovacími platy;
- e) propuštění z činné služby s menšími zaopatřovacími platy;
- f) odnětí vojenské hodnosti s přiznáním menších zaopatřovacích platů;
- g) odnětí vojenské hodnosti se ztrátou nároku na zaopatřovací platy.

Zaopatřovacími platy, o nichž se zmiňují ustanovení písm. d) až g), třeba rozuměti zaopatřovací platy, příslušející dotčené osobě podle zákonných ustanovení vzhledem k služební době započitatelné pro výměru výslužného.

(2) Tresty u vojenských gážistů ve výslužbě a u vojenských gážistů v záloze s výslužným mohou býti:

- a) písemná výstraha;
- b) písemná výstraha s dočasným snížením zaopatřovacích platů;
- c) písemná výstraha s trvalým snížením zaopatřovacích platů;
- d) odnětí vojenské hodnosti s trvalým snížením zaopatřovacích platů;
- e) za zvláště přitěžujících okolností odnětí vojenské hodnosti se ztrátou všech nároků na zaopatřovací platy pro gážistu i jeho příslušníky.

(3) O trestech gážistů ve výslužbě na dobu potřeby aktivovaných platů obdobně ustanovení platná pro vojenské osoby z povolání.

(4) Tresty u vojenských gážistů v záloze, počítajíc v to i vojenské gážisty mimo službu, mohou býti:

a) písemná výstraha;

b) písemná výstraha s vyloučením zvýšení služného;

c) písemná výstraha se zmenšením služného platu;

d) odnětí vojenské hodnosti.

(5) Vyloučení zvýšení služného může být vysloveno na dobu od tří měsíců do tří let. Tím se zvýšení služného zdržíc o celou lhůtu stanovenou v konečném usnesení, i když nároku na zvýšení služného bylo již nabyto před pravoplatností konečného usnesení; při počítání lhůty nečítá se doba, jež není pro zvýšení služného započitatelná.

(6) Zmenšení služebního platu, po případě dočasné snížení zaopatřovacích platů může být vysloveno na dobu od tří měsíců až do tří let; snížení toto dlužno v konečném usnesení stanovit, a to nejvýše 25%. Po dobu trestu jest vyloučeno zvýšení služného. Je-li přeložen (znovupřeložen) gážista před uplynutím doby trestu do výslužby, zmenší se jeho zaopatřovací platy na zbývající dobu trestu v procentní výměře stanovené konečným usnesením. Zmenšení služebního platu se týká jen služného a činovného, snížení zaopatřovacích platů pak jen výslužného nebo odbytného.

(7) V případech odstavců 5 a 6 jest vojenský gážista vyloučen před uplynutím doby stanovené v konečném usnesení z povýšení do vyšší hodnosti.

(8) Snížení zaopatřovacích platů [odstavec 1, písm. e) a f) a odstavec 2, písm. c) a d)] lze stanovit nejvýše 25%.

(9) Je-li u vojenského gážisty z povolání vysloveno na základě řízení před kárným výborem odnětí vojenské hodnosti, může mu být výjimečně, je-li nemajetný, přiznán na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí příspěvek na výživu podle § 10 zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb. z. a n. Zní-li u vojenského gážisty ve výslužbě konečné usnesení na odnětí vojenské hodnosti se snížením zaopatřovacích platů, může mu být výjimečně, je-li nemajetný, povoleno na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí zvýšení ponecha-

ných zaopatřovacích platů, a to po případě až na výměru původních zaopatřovacích platů, jichž v době konečného usnesení požíval. Je-li konečně u vojenského gážisty ve výslužbě vysloveno na základě řízení před kárným výborem odnětí vojenské hodnosti se ztrátou zaopatřovacích platů, může mu být výjimečně, je-li nemajetný, povolena na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí další výplata zaopatřovacích platů buď zcela nebo zčásti.

(10) Nebyl-li vojenskému gážistovi, kterému byla odňata vojenská hodnost se ztrátou zaopatřovacích platů, přiznán příspěvek na výživu, po případě nebyla-li mu povolena další výplata zaopatřovacích platů zcela nebo zčásti podle ustanovení předchozího odstavce, může být manželce i dětem, jimž by příslušel nárok na zaopatřovací platy, kdyby obviněný byl v době pravoplatnosti konečného usnesení zemřel, výjimečně přiznán, jsou-li nevinny a nemajetny, ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí přiměřený příspěvek na výživu, jenž však nesmí převyšovati výměru zaopatřovacích platů, jež by jim podle zákona příslušely, kdyby potrestaný gážista nežil. Totéž platí obdobně i o nevinných a nemajetných vdovách a sirotcích po vojenských gážistech, jimž byla odňata vojenská hodnost se ztrátou zaopatřovacích platů.

(11) Ministerstvo národní obrany může kdykoliv prozkoumat předpoklady pro výjimečné přiznání příspěvku na výživu (výjimečně povolenou další výplatu zaopatřovacích platů) podle odstavců 9 a 10 a podle výsledku výplatu příspěvku na výživu (výjimečně povolených zaopatřovacích platů) přechodně neb trvale zastavit.

(12) Zákonná ustanovení o pozbytí zaopatřovacích platů následkem odsouzení trestním soudem platí také o příspěvcích na výživu uvedených v odstavcích 9 a 10.

(13) Vojenští gážisté v záloze, jimž byla odňata vojenská hodnost podle ustanovení odstavce 4, písm. d), pozbývají všech nároků na event. poskytnutí vojenských zaopatřovacích platů, jež by jim z důvodu invalidity (nezpůsobilosti k občanskému povolání) způsobené v činné službě vojenské příslušely podle vojenského zaopatřovacího zákona.

(14) Kárný výbor může v konečném usnesení, znějícím na odnětí vojenské hodnosti, odnětí obviněnému vyznamenání a čestné odznaky, pokud mu byly propůjčeny naším stá-

tem, a může mu zakázat nošení cizozemských vyznamenání a čestných odznaků na území Československého státu.

§ 24.

Odvolání proti konečnému usnesení kárného výboru I. stolice.

(1) Zní-li konečné usnesení, že je obviněný vinen, může obviněný (obhájce) podati z tohoto konečného usnesení do čtrnácti dnů odvolání pro výrok o vině a trestu, jakož i o nezapočítání doby ztrávené v řízení před kárným výborem pro zvýšení služného; právo podati odvolání přísluší též zákonnému zástupci nezletilého obviněného, a to i proti jeho vůli. Odvolání podává se písemně u kárného výboru, který učinil konečné usnesení. Odvolání není přípustné, jestliže se osoba oprávněná podati odvolání písemným prohlášením vzdala práva odvolání podati; takové prohlášení může býti učiněno kdykoliv před uplynutím lhůty uvedené v tomto odstavci, a to již po prohlášení konečného usnesení při závěrečném projednání. Podané odvolání může osoba, oprávněná podati odvolání, vzítí písemným prohlášením kdykoliv zpět až do započetí závěrečného projednání odvolacího kárného výboru. Prohlášení o vzdání se odvolání neb o zpětvzetí odvolání již podaného nelze odvolati.

(2) Bylo-li odvolání včasně podáno, má účinek odkládací.

(3) Bylo-li odvolání podáno opožděně neb osobou k tomu neoprávněnou, budiž zamítnuto kárným výborem I. stolice; proti zamítavému rozhodnutí přísluší obviněnému stížnost k odvolacímu kárnému výboru do čtrnácti dnů od doručení zamítavého rozhodnutí.

§ 25.

Řízení před odvolacím kárným výborem.

(1) Odvolací kárný výbor prozkoumá po slyšení odvolacího kárného žalobce spisy především v neveřejné poradě. Má-li za to, že jest třeba řízení, provedené kárným výborem I. stolice, doplniti, uloží toto doplnění kárnému výboru, který se věci zabýval v I. stolici, nebo opatří potřebné spisové doplnění sám. Má-li však podle názoru odvolacího kárného výboru provedené řízení takové podstatné vady, že jich nelze doplněním odstraniti,

usnese se odvolací kárný výbor na tom, aby naříkané konečné usnesení bylo zrušeno a spisy zaslány příslušnému představenému k dalšímu opatření, anebo aby bylo nařízeno nové projednání, podle potřeby i před jiným kárným výborem I. stolice; usnesení toto podléhá schválení ministra národní obrany.

(2) Nebylo-li odvolání, podané opožděně neb osobou neoprávněnou, zamítnuto podle § 24, odst. 3 kárným výborem I. stolice nebo byly-li uplatňovány toliko zřejmě bezpodstatné formální vady řízení, může odvolací kárný výbor bez závěrečného projednání v neveřejné poradě odvolání zamítnouti, pokud se týče vyslovení souhlas s konečným usnesením kárného výboru I. stolice; usnesení toto podléhá schválení ministra národní obrany.

(3) Nepokládá-li odvolací kárný výbor doplnění řízení za nutné, nebo bylo-li doplnění již provedeno, a neuzná-li, aby naříkané konečné usnesení bylo zrušeno, nařídí závěrečné projednání. Totéž se stane i tehdy, když ministr národní obrany neschválí usnesení odvolacího kárného výboru, aby naříkané konečné usnesení bylo zrušeno a aby věc byla znovu projednána v I. stolici, nebo neschválí-li usnesení odvolacího kárného výboru z neveřejné porady (odstavec 2), že se odvolání zamítá, nebo, že se vyslovuje souhlas s konečným usnesením kárného výboru I. stolice. Na další řízení použije se obdobně předpisů platných pro řízení před kárným výborem I. stolice.

(4) Obviněný a obhájce může se dostavití k závěrečnému projednání.

(5) Odvolací kárný výbor může:

a) souhlasiti s konečným usnesením kárného výboru I. stolice, nebo

b) učiniti konečné usnesení nové podle § 22, odst. 1, písm. b) a c) a § 23.

(6) Odvolací kárný výbor má se při uznání viny kromě toho vždy usnésti též na tom, zda a která doba od konečného usnesení kárného výboru I. stolice se pro zvýšení služného nezapočítává.

(7) Konečné usnesení odvolacího kárného výboru potvrzuje ministr národní obrany, jenž může podle potřeby naříditi též, aby bylo řízení doplněno a aby bylo vydáno nové konečné usnesení.

(8) Konečné usnesení odvolacího kárného výboru se při závěrečném projednání neprohláší, nýbrž oznámí se obviněnému s důvody rozhodovacími písemným vyhotovením

teprve, když bylo potvrzeno podle předcházejícího odstavce.

§ 26.

Důsledky uložených trestů.

(1) Tresty uložené v řízení před kárným výborem buďtež zapsány do osobních dokladů.

(2) Po uplynutí tří let od právní moci konečného usnesení musí být zápis v osobních dokladech na žádost dotčeného vojenského gážísty vymazán, jestliže žadatel se od té doby, co bylo proti němu řízení před kárným výborem provedeno, vždy bezúhonně choval; výmazu tohoto nelze však povolit dříve, dokud nebyl uložený trest úplně odpykán.

(3) Rozhodnutí o žádosti za výmaz zápisu trestu podle předchozího odstavce přísluší ministerstvu národní obrany.

(4) Ministerstvo národní obrany může, jakmile byl trest v osobních dokladech vymazán a vojenský gážísta se trvale bezúhonně chová a velmi dobré služby koná, povolit, aby při dalším zvýšení služného byla vyloučená lhůta zcela nebo částečně opět započítána.

(5) Tresty uložené v řízení před kárnými výbory promíjeti neb zmírňovati přísluší prezidentu republiky.

§ 27.

Navrácení k předešlému stavu.

(1) Zmeškal-li obviněný lhůtu k podání odvolání, může žádati za navrácení k předešlému stavu, prokáže-li, že nemohl lhůtu zachovati pro nezaviněnou, nepřekonatelnou a nepředvídanou překážku.

(2) Žádost za navrácení k předešlému stavu musí být podána nejpozději do čtrnácti dnů poté, co překážka přestala, u kárného výboru, u něhož mělo být podáno odvolání, při čemž buďte uvedeny příčiny zmeškání a okolnosti, jimiž se zmeškání ospravedlňuje. Se žádostí musí být podáno odvolání.

(3) O žádosti za navrácení k předešlému stavu rozhoduje po vyslechnutí kárného žalobce kárný výbor I. stolice; proti zamítavému rozhodnutí přísluší obviněnému stížnost k odvolacímu kárnému výboru do čtrnácti dnů od doručení zamítavého rozhodnutí.

§ 28.

Obnova řízení před kárnými výbory.

(1) Řízení před kárnými výbory, jež bylo

pravoplatně skončeno, může být, a to po případě i po výkonu trestu, obnoveno ku prospěchu obviněného na žádost jeho, jeho pozůstalých nebo jeho zákonného zástupce, lze-li na základě skutečností nově na jevo vyšlých důvodně předpokládati možnost, že obviněný bude osvobozen, nebo že mu bude uložen trest mírnější.

(2) Bylo-li řízení zastaveno, nebo skončilo-li zproštěním neb udělením pouhé písemné výstrahy, může být obnova pravoplatně skončeného řízení na návrh kárného žalobce povolena v neprospěch obviněného, avšak jen tehdy, vyjdou-li na jevo nové okolnosti neb průkazy, které samy nebo v souvislosti s průkazy dříve vyšetřenými mohou odůvodnit usvědčení obviněného nebo uložení vyššího trestu.

(3) Žádost za obnovu řízení jest podati u kárného výboru, který se zabýval věcí v I. stolici. Žádá-li se za obnovu řízení ve prospěch obviněného, může velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen, povolit, aby se s výkonem (pokračováním ve výkonu) konečného usnesení kárného výboru prozatím vyčkalo až do rozhodnutí o žádosti za obnovu, má-li důvodně za to, že obnova bude povolena.

(4) O žádostech za obnovu řízení rozhoduje ministerstvo národní obrany. Shledá-li toto ministerstvo, že důvody uvedené v žádosti jsou dostatečné, nařídí obnovu řízení a určí kárný výbor, u něhož má být nové řízení v I. stolici provedeno; povolí-li obnovu řízení ve prospěch obviněného, rozhodne též o tom, má-li se s výkonem (pokračováním ve výkonu) potvrzeného konečného usnesení až do nového pravoplatného konečného usnesení kárného výboru vyčkati.

(5) Kárný výbor projeví po provedeném řízení, pro něž platí tytéž zásady jako pro původní řízení před kárným výborem, buď souhlas s původním konečným usnesením kárného výboru, nebo učiní nové konečné usnesení.

(6) Byla-li obnova povolena ve prospěch obviněného, nemůže být uložen v obnoveném řízení trest přísnější nežli v řízení původním.

(7) O potvrzování konečného usnesení kárného výboru a o odvolání do tohoto usnesení platí ustanovení §§ 22 a 24.

(8) Zastaví-li se řízení po povolené obnově, nebo je-li vojenský gážísta v obnoveném řízení zproštěn neb odsouzen k trestu mírnějšímu, buďž mu státem nahrazeno, co mu v dů-

sledku původního konečného usnesení neprávem ušlo na platech. Po smrti vojenského gážisty přísluší nárok na náhradu také jeho pozůstalým majícím právo na zaopatření potud, pokud jim ušla výživa, k níž byl obviněný povinen.

§ 29.

Mimořádná obnova.

(1) V případech, kde konečné usnesení, ukládající trest písemné výstrahy, podle ustanovení § 22, odst. 4 potvrdil zemský vojenský velitel anebo velitel divise, přísluší ministru národní obrany právo, rozhodnutí toto zrušiti, zjistí-li se při zkoumání spisů, že provedené řízení má podstatné vady. Zruší-li v takových případech ministr národní obrany rozhodnutí, provede se obnovené řízení před kárným výborem podle ustanovení § 28; v řízení obnoveném nemůže býti uložen přísnější trest nežli v řízení původním.

(2) Mimořádná obnova podle předcházejícího odstavce povoluje se z moci úřední; proto návrhy, aby byla povolena, nebudou projednány, nýbrž budou zamítnuty přímo tím vojenským útvarům, k němuž dojdou.

§ 30.

Doručování.

(1) Všechna doručení pro obviněného, která mají býti vykonána podle ustanovení části II tohoto zákona, jsou platná, provedou-li se jemu osobně, jeho obhájci nebo jinému zmocněnci; je-li pobyt obviněného neznámý, postačí, uloží-li se spis pro něho určený u velitele (přednosty) velitelství (úřadu) jeho posledního služebního přidělení (jeho vojenského evidenčního úřadu).

(2) Veřejná výzva, aby se obviněný dostavil, není dovolena.

§ 31.

Opravné prostředky a lhůty.

(1) Opatření kárného výboru nemohou — pokud zákon nestanoví jinak — býti naříkána samostatným opravným prostředkem, nýbrž toliko spolu s odvoláním proti konečnému usnesení kárného výboru podaným podle § 24. Tímto ustanovením není dotčeno právo, učiniti oznámení a podati stížnost proti osobám, které jsou povolány spolupůsobiti v řízení před kárnými výbory, pro porušení jejich úřední a služební povinnosti.

(2) Lhůty uvedené v § 24, odst. 1 a 3 a § 27, odst. 2 a 3 jsou neprodlužitelné; počínají se v případech § 24, odst. 1 a 3 a § 27, odst. 3 prvním dnem následujícím po doručení konečného usnesení (rozhodnutí) a v případě § 27, odst. 2 prvním dnem následujícím poté, co překážka tam uvedená přestala, a to i tehdy, připadá-li tento první den na neděli (svátek). Připadne-li však konec některé lhůty na neděli nebo svátek státem uznaný, končí se lhůta nejbližším příštím všedním dnem. Dny poštovní dopravy se do lhůty nepočítají.

(3) Podání může obviněný činiti též telegraficky.

§ 32.

Náklady řízení, kolky a poplatky.

Pokud v tomto zákoně není nic jiného stanoveno, platí pro řízení před kárnými výbory stran nákladů řízení a osvobození od kolků a poplatků obdobně předpisy §§ 408 a 409 zák. č. 131/1912 ř. z. a zák. čl. XXXIII/1912.

ČÁST III.

Odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby (propuštění s odbytým) řízením správním.

§ 33.

Odnětí vojenské hodnosti řízením správním.

(1) Správním opatřením ministra národní obrany může býti vojenskému gážistovi odňata vojenská hodnost, po případě zrušeno jeho jmenování:

a) když uprchl do ciziny nebo nevrátili se neodůvodněně z ní a bylo-li z toho důvodu proti němu zavedeno trestní řízení a nemůže-li pro jeho nepřítomnost býti skončeno;

b) vstoupil-li vojenský gážista do cizích služeb vojenských bez příslušného svolení (§ 6 branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n.);

c) neplní-li vojenský gážista mimo činnou službu v době, kdy nekoná činné služby vojenské, opětovně svých povinností, jež mu příslušné předpisy jako gážistovi mimo činnou službu ukládají, anebo odmítne-li v téže době vůbec plniti povinnosti, jež mu přísluší jako vojenskému gážistovi mimo činnou službu;

d) bylo-li dodatečně zjištěno, že se vojenský gážista dopustil ještě před svým jmenováním zločinu vůbec, přečinu nebo přestupku spáchaného ze ziskuchtivosti nebo proti veřejné mravnosti a byl-li proto soudem před svým jmenováním nebo po něm odsouzen, nebo nedošlo-li k zavedení trestního řízení soudního nebo k odsouzení pro zločin spáchaný ze ziskuchtivosti nebo proti veřejné mravnosti jen proto, poněvadž tomu překážel důvod, který zrušuje trestnost činu neb vylučuje jeho stíhání. Nastalo-li odsouzení před vznikem Československé republiky, lze tohoto opatření použití jen tehdy, byl-li by dotčený čin trestným i podle zákonů československých platných v době odnětí vojenské hodnosti. Nedošlo-li k zavedení trestního řízení soudního nebo k odsouzení, lze opatření tohoto použití jen tehdy, podá-li příslušný návrh souhlasné kárný výbor I. stolice a odvolací kárný výbor;

e) vystoupil-li důstojník duchovní služby mimo činnou službu z církve (náboženské společnosti), pro niž byl duchovním jmenován, nebo byl-li příslušným úřadem této církve (náboženské společnosti) zbaven kněžského (duchovního) úřadu.

(2) Vojenští gážisté, jimž byla odňata podle předchozího odstavce vojenská hodnost, nemají nároku na zaopatřovací platy (odbytné); byli-li však v době rozhodnutí o odnětí vojenské hodnosti již poživateli vojenských zaopatřovacích platů, zůstanou jim v případech, uvedených v odstavci 1, písm. c) a e), zachováni.

(3) U majorů a podplukovníků lze provést odnětí vojenské hodnosti (zrušení jmenování) řízením správním jen se souhlasem vlády, u plukovníků a generálů jen se souhlasem presidenta republiky.

(4) Odnětí vojenské hodnosti poddůstojníkům z mužstva řízením správním upravují předpisy uvedené v § 11, odst. 1.

§ 34.

Přeložení do výslužby a propuštění s odbytným řízením správním.

(1) Vojenští gážisté z povolání, kteří mají po tři po sobě jdoucí léta (před účinností tohoto zákona neb po ní) kvalifikaci nevyhovující, buďte z moci úřední přeloženi ministerstvem národní obrany podle § 5, odst. 2, bodu 3 zák. č. 76/1922 Sb. z. a n. do výslužby, mají-li nejméně deset započitatelných let slu-

žebních; jinak buďte přeloženi do zálohy se zákonným odbytným. Neznalost služebního jazyka klade se na roveň kvalifikaci nevyhovující; nelze-li pro neznalost služebního jazyka vojenského gážistu z povolání ke službě upotřebiti, může býti ministerstvem národní obrany přeložen z moci úřední do výslužby (do zálohy s odbytným) i před uplynutím lhůty stanovené v první větě tohoto paragrafu.

(2) Rovněž může býti z úřední moci přeložen do výslužby (do zálohy s odbytným) vojenský gážista z povolání, jehož další ponechání v činné službě by bylo na újmu důležitým vojenským nebo jiným státním zájmem. O takovém opatření, jež může býti učiněno kdykoliv, rozhoduje ministr národní obrany na návrh komise, jejíž složení a další podrobnosti stanoví vládní nařízení; před podáním návrhu třeba dotčenému vojenskému gážistovi poskytnouti příležitost, aby se mohl vyjádřiti o důvodech, pro něž nemá býti v činné službě ponechán, aneb aby mohl činěné výtky vyvrátiti nebo důkazy k vyvrácení jich potřebné nabídnouti.

(3) Z úřední moci bude z činné služby propuštěn se zaopatřovacími platy, příslušejícími podle služební doby, započitatelné pro výměru výslužného, bez ponechání vojenské hodnosti důstojník duchovní služby z povolání, který vystoupil z církve (náboženské společnosti), pro niž byl duchovním jmenován, nebo který byl příslušným úřadem této církve (náboženské společnosti) zbaven kněžského (duchovního) úřadu, ledaže by byl na žádost převezat do skupiny důstojníků duchovní služby z povolání oné církve (náboženské společnosti), k níž přestoupil, anebo na žádost — a třeba-li, z úřední moci — by byl převeden do jiné skupiny důstojnické, podle potřeby i v nižší služební třídě. Bývalí důstojníci katolické duchovní služby z povolání, kteří byli z důvodů právě uvedených propuštěni z činné služby se zaopatřovacími platy, nemohou uplatňovati nároku na zaopatření z náboženského fondu (na stolní titul).

ČÁST IV.

Ustanovení všeobecná.

§ 35.

Ustanovení o vojenských soudcích.

(1) Na důstojníky justiční služby se zákon tento nevztahuje, pokud jde o porušení po-